

Arrest

nr. 75 873 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VANDORMAEL
Cogels-Osylei 61
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANDORMAEL, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 2 juli 2006 aan op Belgisch grondgebied en diende op 3 juli 2006 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 7 mei 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Eerste verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 16 juli 2010 wederom aan op Belgisch grondgebied en diende op 19 juli 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 19 november 2010 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.5. Eerste verzoeker kwam volgens zijn verklaringen nogmaals aan op Belgisch grondgebied op 12 augustus 2011, ditmaal vergezeld van tweede verzoekster. Eerste verzoeker diende diezelfde dag een derde en tweede verzoekster een eerste asielaanvraag in.

1.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 6 december 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan op 7 december 2011 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Krajk (gemeente Prizren) en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. In 1997 of 1998 kocht uw vader een wagen voor u van een hooggeplaatste Servische politiechef. U had voor de oorlog zowel Albanese als Servische vrienden. In 1999, tijdens het gewapende conflict in Kosovo, verbleef u 7 à 8 maanden als oorlogsvluchteling in Zwitserland. Na de oorlog keerde u vrijwillig terug naar Kosovo. Sindsdien werd u regelmatig bedreigd. Tussen 2001 en 2006 vroeg u achtereenvolgens in Duitsland, Luxemburg en Zweden asiel aan. U keerde daarop naar Kosovo terug omdat uw vader ziek was. Op 3 augustus 2006 vroeg u een eerste keer asiel aan in België. Hierin werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een technische weigeringsbeslissing genomen. U was immers een dag te laat voor uw gehoor. U trok daarop opnieuw naar Zweden en vroeg er een tweede keer asiel aan. U kreeg nergens opvang in Zweden en vroeg daarom in hetzelfde jaar asiel aan in Noorwegen. In juni 2007 keerde u naar Kosovo terug. Sindsdien verbleef u opnieuw in uw dorp Krajk. U trouwde traditioneel met uw huidige echtgenote F.(...) L.(...). Regelmatig werd u bedreigd en aangevallen. In 2009 kreeg u een Sloveens werkvisum voor een jaar. Eind 2009 ging u terug naar Kosovo. Op 5 januari 2010 kreeg u telefoon van een vrouw die beweerde dat ze bij Eurodac werkte. Ze vroeg u of u problemen had. U vertelde haar dat de situatie kalmer was geworden. Dezelfde avond ontdekte u gemaskerde mannen in uw tuin. Ze schoten. U joeg de mannen weg door met uw kalashnikov te schieten. Vanaf dan kon u 's nachts niet meer slapen. Soms gooide men met stenen; soms schoot men. U hield gewapend de wacht. U vermoedde dat deze onbekenden u aanvielen omdat u Servische vrienden had en rondreed met een wagen gekocht van een Serviër. Bovendien denken ex-leden van het UÇK (Kosovaars Bevrijdingsleger) dat u zou hebben samengewerkt met de Serviërs. Bijna elke week waren er schietincidenten. U vermoedde dat Eurodac gegevens heeft gelekt van uw verklaringen tijdens uw vele asielaanvragen. Het zou ook kunnen dat Albanezen in de opvangcentra uw asieldocumenten hebben gelezen. In mei 2010 werd uw huis opnieuw aangevallen door een gewapende bende. U joeg de bende weg door terug te vuren. U ging niet naar de politie voor deze incidenten. De politie zou immers niets doen om u te beschermen. U vreesde bovendien dat uw kalashnikov in beslag zou worden genomen. U wilde uw familie ook niet in gevaar brengen door bescherming te zoeken. Ook op internationale instanties deed u geen beroep. Kort voor het vervallen van uw Sloveens visum reisde u via Denemarken, Noorwegen en Duitsland naar België waar u op 19 juli 2010 een tweede keer asiel aanvroeg. Op 12 december 2010 werd u gerepatrieerd naar Slovenië. Op 28 maart 2011 vroeg u asiel aan in Zwitserland. Op 30 april 2011 keerde u vrijwillig terug naar Kosovo om uw echtgenote en uw kinderen op te halen. U vertrok met hen op 8 augustus 2011 naar België, waar u op 12 augustus 2011 asiel aanvroeg. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw paspoort uitgereikt op 16 oktober 2008 in Prishtinë; het paspoort van uw kinderen, uitgereikt op 26 mei 2011 in Prizren; uw huwelijksakte, uitgereikt op 15 december 2010 in Prizren; een attest ter staving van uw gezinssamenstelling, uitgereikt op 15 juli 2011 in Prizren; uw geboorteakte, uitgereikt op 29 december 2010 in Prizren; de geboorteakte van uw kinderen, respectievelijk uitgereikt op 15 en 17 december 2010 in Prizren; het nationaliteitsbewijs van uw kinderen, uitgereikt op 16 mei 2011 in Prizren; uw rijbewijs, uitgereikt op 10 november 2010 in Lint; en een email geschreven door uw moeder op 24 augustus 2011 waarin ze verklaart dat u in Kosovo voortdurend bedreigd werd. Uw advocaat legde tevens nog twee internetartikels neer waarin de corruptie in Kosovo aan de kaak wordt gesteld.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Kosovo verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald

in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde sinds de oorlog te worden bedreigd. U bent al jaren in gevaar (CGVS, p. 8). In 2010 werd uw huis verschillende keren aangevallen. Uw huis werd beschoten en er werden stenen naar uw huis gegooid (CGVS, p. 11). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u op 28 maart 2011, i.e. na de verschillende bedreigingen en schietincidenten in de loop van 2010, in Zwitserland asiel aanvroeg. U wachtte de beslissing van de Zwitserse asielinstanties niet af en u keerde op 30 april 2011 vrijwillig naar Kosovo terug om uw echtgenote en kinderen op te halen (CGVS, p. 4). U bleef toen nog een half jaar in uw geboortedorp Kraj. Dat u de beslissing inzake uw Zwitserse asielaanvraag niet afwachtte, dat u toen vrijwillig naar Kosovo terugkeerde en er nog ongeveer een half jaar bleef, is een houding die volledig haaks staat op het koesteren van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling op zich ondermijnt de geloofwaardigheid en/of de ernst van de door u beweerde problemen. Dat uw geloofwaardigheid op de helling staat, blijkt tevens uit uw beweringen dat u in Kosovo telefoon kreeg van EUODAC, dat u dezelfde dag werd aangevallen door gewapende mannen en dat u vermoedde dat er tussen beide feiten een verband bestond (CGVS, p. 9; p. 12). Het is hoogst onwaarschijnlijk dat een internationale organisatie zoals EUODAC informatie zou verspreiden over uw asielaanvragen in verschillende landen van de Europese Unie. EUODAC houdt zich volgens de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie immers niet bezig met de inhoud van de asielaanvragen. Er dient overigens opgemerkt te worden dat u zelf twijfelt aan deze vermoedens; u verklaarde zelf dat de inhoud van uw eerdere asielaanvragen misschien ergens anders is gelekt (CGVS, p. 10). Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de door u aangehaalde feiten het gemeenrechtelijke en interpersoonlijke niveau zouden overstijgen. U heeft immers geen enkele zekerheid over wie u bedreigde en wie u probeerde te vermoorden. Zowel over de daders als hun motieven kon u slechts vage vermoedens uiten (CGVS, p. 8-12). Eerst verklaarde u te worden bedreigd door ex-leden van het UÇK die denken dat u met Serviërs samenwerkte. Wanneer werd gevraagd wie u precies aanviel in uw tuin, antwoordde u dat u ze niet kende en dat ze gemaskerd waren (CGVS, p. 9). U vermoedde dat het iets te maken zou kunnen hebben met het feit dat u voor de oorlog rondreed met een wagen die uw vader kocht van een hooggeplaatste Servische politieagent (CGVS, p. 8) of met uw toenmalige vriendschappen met Albanezen en Serviërs in het dorp (CGVS, p. 9). Uw verklaringen dat u omwille van collaboratie met de Serviërs werd bedreigd heeft u echter niet aannemelijk gemaakt. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u niets over uw vrees voor represailles door Albanezen omwille van uw vermeende collaboratie (CGVS-vragenlijst, vraag 3.3). Uw verklaringen zijn bovendien moeilijk in overeenstemming te brengen met de verklaringen van uw echtgenote, met wie u sinds 2007 samenwoont en met wie u in 2010 officieel bent getrouwd. Toen uw echtgenote gevraagd werd of u ooit als collaborateur beschouwd werd, reageerde ze verbaasd en zei ze dat, indien dit het geval zou zijn, ze hierover wel iets zou hebben gehoord van één van uw vijf broers die bij u inwoonden. Ook uw burens en dorpsgenoten liepen vrij binnen en buiten bij u. Ook zij hebben nooit vermoedens van collaboratie geuit aan uw echtgenote (CGVS echtgenote, p. 9). U legde een email van uw moeder neer, waarin ze verklaarde dat u wordt bedreigd. Ook in deze mail staat geen enkele informatie over de eventuele oorzaak van de bedreigingen aan uw adres. U heeft verder niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen van gemeenrechtelijke aard als etnische Albanees geen of onafdoende beroep kon/kan doen op de hulp en/of de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. U verklaarde nooit de bevoegde autoriteiten te hebben gecontacteerd na de schietincidenten en bedreigingen. U verklaarde in dit verband dat de politie toch niets doet en dat u uw kalashnikov zou moeten afgeven als u klacht zou indienen waardoor u zich niet meer zou kunnen verdedigen. Uw advocaat gaf nog aan dat de politie in Kosovo corrupt is. U dacht bovendien dat, indien u Eulex zou inlichten, u zich genoodzaakt zou zien te verhuizen (CGVS, p. 10-11). Deze uitleg waarom u geen klacht indiende is echter geenszins afdoende. Het is immers net de taak van de autoriteiten om u te beschermen. Indien ze niet op de hoogte wordt gebracht van misdrijven, kan ze logischerwijs ook niet optreden. Dat er in Kosovo corruptie is, zoals uw advocaat voorts aangaf (cf. de door uw advocaat neergelegde internetartikels), wordt door mij niet ontkend. Dit betekent echter niet dat er in Kosovo geen beschermingsmogelijkheden zouden zijn. In dit verband dient er nog op gewezen te worden dat internationale bescherming pas verkregen kan worden wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de in Kosovo aanwezige nationale en internationale veiligheidsinstanties zowel bereid als in staat zijn om personen die worden beschuldigd van collaboratie met de Serviërs te beschermen. De Kosovaarse politie onderneemt anno 2011 in Kosovo wel degelijk actie wanneer ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele

opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Derhalve heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich in geval van (hernieuwde) problemen met uw belagers niet zou kunnen wenden tot de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, temeer daar u verklaarde nooit problemen te hebben gehad met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS, p. 10). De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd. De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteitsdocumenten en deze van uw kinderen bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en de identiteit en de nationaliteit van uw kinderen. Deze staan hier niet ter discussie. De door uw moeder opgestelde email betreffende uw problemen is een gesolliciteerd document dat bezwaarlijk als een objectief bewijsstuk kan beschouwd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese afkomstig uit Krajk (gemeente Prizren) en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. In 2007 ging u samenwonen met K.(...) L.(...). Op 10 december 2010 trouwden jullie officieel. Uw echtgenoot heeft sinds het gewapende conflict in Kosovo in verschillende landen asiel aangevraagd. Aanvankelijk hield uw echtgenoot zijn problemen voor u verborgen. Soms hadden er vuurgevechten plaats. De incidenten werden steeds erger. Op 28 maart 2011 vroeg uw man asiel aan in Zwitserland. Enkele maanden nadat uw echtgenoot vrijwillig terugkeerde uit Zwitserland, omsingelden gemaskerde mannen het huis. Er ontstond een vuurgevecht tussen uw echtgenoot en zijn belagers. Uw echtgenoot droeg steeds een wapen. Dat stoorde u. U maakte daarover ruzie met uw man. De kinderen waren bang. Uw man wilde niet naar de politie gaan om zijn probleem op te lossen. U weet niet waarom uw man steeds werd bedreigd en aangevallen. Op 8 augustus 2011 verliet u Kosovo met uw echtgenoot en kinderen. Op 12 augustus 2011 vroegen jullie asiel aan in België. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw paspoort uitgereikt op 26 mei 2011, uw identiteitskaart, afgeleverd op 23 december 2010, uw geboorteakte, uitgereikt op 15 december 2010 in Prizren en uw nationaliteitsbewijs uitgereikt op 15 december 2011 in Prizren.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot K.(...) L.(...). In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt: "Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Kosovo verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde sinds de oorlog te worden bedreigd. U bent al jaren in gevaar (CGVS, p. 8). In 2010 werd uw huis verschillende keren aangevallen. Uw huis werd beschoten en er werden stenen naar uw huis gegooid (CGVS, p. 11). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u op 28 maart 2011, i.e. na de verschillende bedreigingen en schietincidenten in de loop van 2010, in Zwitserland asiel aanvroeg. U wachtte de beslissing van de Zwitserse asielinstanties niet af en u keerde op 30 april 2011 vrijwillig naar Kosovo terug om uw echtgenote en kinderen op te halen (CGVS, p. 4). U bleef toen nog een half jaar in uw geboortedorp Krajk. Dat u de beslissing inzake uw Zwitserse asielaanvraag niet afwachtte, dat u toen vrijwillig naar Kosovo terugkeerde en er nog ongeveer een half jaar bleef, is een houding die

volledig haaks staat op het koesteren van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling op zich ondermijnt de geloofwaardigheid en/of de ernst van de door u beweerde problemen. Dat uw geloofwaardigheid op de helling staat, blijkt tevens uit uw beweringen dat u in Kosovo telefoon kreeg van EUODAC, dat u dezelfde dag werd aangevallen door gewapende mannen en dat u vermoedde dat er tussen beide feiten een verband bestond (CGVS, p. 9; p. 12). Het is hoogst onwaarschijnlijk dat een internationale organisatie zoals EUODAC informatie zou verspreiden over uw asielaanvragen in verschillende landen van de Europese Unie. EUODAC houdt zich volgens de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie immers niet bezig met de inhoud van de asielaanvragen. Er dient overigens opgemerkt te worden dat u zelf twijfelt aan deze vermoedens; u verklaarde zelf dat de inhoud van uw eerdere asielaanvragen misschien ergens anders is gelek (CGVS, p. 10). Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de door u aangehaalde feiten het gemeenrechtelijke en interpersoonlijke niveau zouden overstijgen. U heeft immers geen enkele zekerheid over wie u bedreigde en wie u probeerde te vermoorden. Zowel over de daders als hun motieven kon u slechts vage vermoedens uiten (CGVS, p. 8-12). Eerst verklaarde u te worden bedreigd door ex-leden van het UÇK die denken dat u met Serviërs samenwerkte. Wanneer werd gevraagd wie u precies aanviel in uw tuin, antwoordde u dat u ze niet kende en dat ze gemaskerd waren (CGVS, p. 9). U vermoedde dat het iets te maken zou kunnen hebben met het feit dat u voor de oorlog rondreed met een wagen die uw vader kocht van een hooggeplaatste Servische politieagent (CGVS, p. 8) of met uw toenmalige vriendschappen met Albanezen en Serviërs in het dorp (CGVS, p. 9). Uw verklaringen dat u omwille van collaboratie met de Serviërs werd bedreigd heeft u echter niet aannemelijk gemaakt. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u niets over uw vrees voor represailles door Albanezen omwille van uw vermeende collaboratie (CGVS-vragenlijst, vraag 3.3). Uw verklaringen zijn bovendien moeilijk in overeenstemming te brengen met de verklaringen van uw echtgenote, met wie u sinds 2007 samenwoont en met wie u in 2010 officieel bent getrouwd. Toen uw echtgenote gevraagd werd of u ooit als collaborateur beschouwd werd, reageerde ze verbaasd en zei ze dat, indien dit het geval zou zijn, ze hierover wel iets zou hebben gehoord van één van uw vijf broers die bij u inwoonden. Ook uw burens en dorpsgenoten liepen vrij binnen en buiten bij u. Ook zij hebben nooit vermoedens van collaboratie geuit aan uw echtgenote (CGVS echtgenote, p. 9). U legde een email van uw moeder neer, waarin ze verklaarde dat u wordt bedreigd. Ook in deze mail staat geen enkele informatie over de eventuele oorzaak van de bedreigingen aan uw adres. U heeft verder niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen van gemeenrechtelijke aard als etnische Albanees geen of onafdoende beroep kon/kan doen op de hulp en/of de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. U verklaarde nooit de bevoegde autoriteiten te hebben gecontacteerd na de schietincidenten en bedreigingen. U verklaarde in dit verband dat de politie toch niets doet en dat u uw kalashnikov zou moeten afgeven als u klacht zou indienen waardoor u zich niet meer zou kunnen verdedigen. Uw advocaat gaf nog aan dat de politie in Kosovo corrupt is. U dacht bovendien dat, indien u Eulex zou inlichten, u zich genoodzaakt zou zien te verhuizen (CGVS, p. 10-11). Deze uitleg waarom u geen klacht indiende is echter geenszins afdoende. Het is immers net de taak van de autoriteiten om u te beschermen. Indien ze niet op de hoogte wordt gebracht van misdrijven, kan ze logischerwijs ook niet optreden. Dat er in Kosovo corruptie is, zoals uw advocaat voorts aangaf (cf. de door uw advocaat neergelegde internetartikels), wordt door mij niet ontkend. Dit betekent echter niet dat er in Kosovo geen beschermingsmogelijkheden zouden zijn. In dit verband dient er nog op gewezen te worden dat internationale bescherming pas verkregen kan worden wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de in Kosovo aanwezige nationale en internationale veiligheidsinstanties zowel bereid als in staat zijn om personen die worden beschuldigd van collaboratie met de Serviërs te beschermen. De Kosovaarse politie onderneemt anno 2011 in Kosovo wel degelijk actie wanneer ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve

naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Derhalve heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich in geval van (hernieuwde) problemen met uw belagers niet zou kunnen wenden tot de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, temeer daar u verklaarde nooit problemen te hebben gehad met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS, p. 10). De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd. De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteitsdocumenten en deze van uw kinderen bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en de identiteit en de nationaliteit van uw kinderen. Deze staan hier niet ter discussie. De door uw moeder opgestelde email betreffende uw problemen is een gesolliciteerd document dat bezwaarlijk als een objectief bewijsstuk kan beschouwd worden." Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde identiteitsdocumenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Ze bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit, die hier niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/4, 48/5 en 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers geven aan dat zij in hun verzoekschrift de motieven van de commissaris-generaal telkens weerleggen. In verband met de vrijwillige terugkeer naar Kosovo, stellen verzoekers dat het normaal is dat eerste verzoeker zijn echtgenote en kinderen ophaalt van zodra mogelijk. Verzoeker stelt dat het gemakkelijk te verklaren is dat hij een half jaar in Kosovo verbleef alvorens terug te keren omdat zij hun zaken in orde moesten stellen voor vertrek. Toen de situatie pas echt escaleerde, hadden ze geen andere keuze dan terug te keren. Ten tweede, met betrekking tot het verband tussen een telefoon van EUODAC en de aanvallen door gewapende mannen, wijzen verzoekers erop dat het niet is omdat eerste verzoeker verbanden legt die op het eerste zicht onwaarschijnlijk zijn, dat hij onmiddellijk op alle punten ongeloofwaardig is. Volgens verzoekers zou iedereen zich vragen stellen wanneer na een ongewoon telefoontje nog dezelfde dag een inval volgt, en tast dit de ongeloofwaardigheid niet aan, maar is dit hoogstens een teken van verwarring. Ten derde, reageren verzoekers op de vaagheid over de belagers van eerste verzoeker en de onduidelijkheid over zijn collaboratie. Verzoekers stellen dat het feit dat eerste verzoeker niet effectief heeft gecollaboreerd, niet relevant is. Naar hun zeggen kan de perceptie van collaboratie reeds een verklaring zijn voor de aanvallen van tegenstanders zoals ex-UCK-leden. Ook het feit dat eerste verzoeker Servische vrienden had en "op de kop toe" rondreed met de wagen van een Servische politiechef was volgens verzoekers de doorslaggevende reden om aangevallen te worden. Verzoekers wijzen erop dat het Commissariaat-generaal erkent dat verzoekers al jaren in gevaar zijn en dat hun huis in 2010 verschillende keren werd aangevallen. Het is volgens hen nogal logisch dat eerste verzoeker niet zeker weet wie hem probeerde te vermoorden. Het feit dat verzoekers herhaaldelijk door gemaskerde mannen werden aangevallen, volstaat volgens hen om te kunnen spreken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Tenslotte wensen verzoekers te reageren op de opmerking van het Commissariaat-generaal in verband met het niet invoeren van de hulp van de autoriteiten door te stellen dat de corruptie van de politie een feit is en dat er een wijdverbreide gedachte is dat de politie toch niet ingrijpt. Verzoekers wijzen er ook op dat de vrees van eerste verzoeker dat zijn machinegeweer zou worden afgenomen, bij indiening van een klacht, gerechtvaardigd is en men niet kan verwachten dat hij vrijwillig afstand zou doen van zijn enige verweermiddel, wetende dat zijn klacht naar alle waarschijnlijkheid "toch op dovemansoren zou vallen". Verzoekers herinneren de Raad eraan

dat het Commissariaat-generaal rekening moet houden met alle elementen, hetgeen volgens hen niet gebeurd is.

Verzoekers voegen hun identiteitsbewijzen toe aan het verzoekschrift.

2.2. De bestreden beslissingen, waarin de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, zijn vooreerst gestoeld op de vaststelling dat eerste verzoeker in Zwitserland asiel aanvraagde, maar voor de beslissing reeds terugkeerde naar Kosovo om zijn echtgenote en kinderen op te halen en daar een half jaar verbleef wat een houding is die volledig haaks staat op het koesteren van een daadwerkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en die de geloofwaardigheid van de problemen ondermijnt. Daarnaast is het luidens de bestreden beslissingen ongeloofwaardig dat eerste verzoeker telefoon kreeg van EUODAC, en dat dit ervoor zorgde dat hij werd aangevallen door gewapende mannen, aangezien EUODAC zich niet bezighoudt met de inhoud van asielaanvragen. Ten derde maken verzoekers volgens de commissaris-generaal niet aannemelijk dat de aangehaalde feiten het gemeenschappelijke en interpersoonlijke niveau zouden overstijgen waarbij erop wordt gewezen dat eerste verzoeker niet weet wie hem bedreigde en probeerde te vermoorden vermits hij hierover uiteenlopende verklaringen aflegt. Bovendien wordt in de beslissingen gesteld dat de verklaringen van eerste verzoeker in verband met de collaboratie, niet in overeenstemming zijn met de verklaringen van tweede verzoekster. Verzoekers maakten ook niet aannemelijk, zo vervolgden de bestreden beslissingen, dat ze geen beroep konden doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Het argument van verzoekers dat de politie in Kosovo corrupt is wordt in de beslissingen ontkracht door te verwijzen naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit de doeltreffendheid van het inroepen van de hulp van de autoriteiten blijkt. Ten slotte vermeldt het Commissariaat-generaal dat de voorgelegde documenten niet van aard zijn om de bevindingen te wijzigen, aangezien het enerzijds elementen betreft die niet betwist worden en de email van verzoekers moeder anderzijds een gesolliciteerd document betreft dat bezwaarlijk als een objectief bewijsstuk kan beschouwd worden.

2.3. De door verzoekers aangehaalde feiten kunnen niet worden gelijkgesteld met een gegronde vrees voor vervolging. De feiten hebben een gemeenschappelijk karakter omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn. De Raad stelt immers vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de personen die hen hebben bedreigd overheidsactoren zijn, aangezien eerste verzoeker niet weet wie hem heeft bedreigd en aangevallen (AD 3de AA, stuk 3a, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 08/11/2011, p. 9) en zich beperken tot het op een niet-gestaafde manier uiten van het vermoeden dat hij aangevallen werd omdat hij Servische vrienden heeft en rondreed met de wagen van een Servische politiechef. Slechts indien kan worden aangetoond dat de autoriteiten verzoekers geen bescherming kunnen bieden, of, omwille van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, willen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen.

2.4. Internationale bescherming kan inderdaad slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker naar aanleiding van zijn problemen uitdrukkelijk ontkent ooit bescherming te hebben gezocht (AD 3de AA, stuk 3a, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 08/11/2011, p. 11). Een asielzoeker moet echter alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Om zijn verzuim te rechtvaardigen wijst verzoeker erop dat de politie niets doet en dat hij bang is dat zijn Kalashnikov in beslag zal worden genomen (*Ibid.*). Ook beweert verzoeker dat de politie corrupt is. In zijn verzoekschrift herhaalt hij deze redenen. De Raad merkt op dat de ernst van de bedreiging wordt gerelativeerd wanneer de angst van verzoeker om zijn machinegeweer te verliezen, groter is dan de wil om bescherming te zoeken voor zijn problemen. Bovendien zijn de beweringen van verzoekers over de corruptie en het de laksheid niet bij machte om de objectieve informatie te weerleggen die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit de doeltreffendheid van het inroepen van de hulp van de autoriteiten blijkt (AD 3^e AA, stuk 15, Landeninformatie).

2.5. De Raad stelt vast dat eerste verzoeker tijdens zijn verblijf in Zwitserland besloot om terug te keren naar Kosovo en dat hij in 2005, na zijn asielaanvraag in Zweden, zelf terugkeerde naar Kosovo omdat zijn vader ziek was (AD 3^e AA, stuk 3a, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 08/11/2011, p.4). Bij zijn

eerste terugkeer, wachtte verzoeker de beslissing van de Zwitserse autoriteiten niet af en verbleef hij een half jaar in Kosovo. Verzoekers trachten de herhaalde vrijwillige terugkeer van eerste verzoeker naar zijn land van herkomst te rechtvaardigen door te stellen dat hij nog zaken op orde moest stellen, waardoor hij nog een tijdlang in Kosovo verbleef. Van iemand die vreest vervolgd te zullen worden, kan echter worden verwacht dat hij de plaats waar de feiten hebben plaatsgevonden, zoveel mogelijk mijdt en niet een half jaar de tijd neemt om *“zijn zaken in orde te stellen”*. Ook blijkt uit het niet afwachten van de beslissing dat een snelle en efficiënte behandeling van hun asielaanvraag geen prioriteit is en bijgevolg hun behoefte aan bescherming allesbehalve acuut.

2.6. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verklaringen van verzoekers over de reden van hun vervolging niet éénduidig zijn. Eerste verzoeker verklaarde dat hij vreesde voor represailles omwille van zijn collaboratie (AD 3e AA, stuk 3a, gehoor CGVS 08/11/2011, p. 9), terwijl hij dit niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tweede verzoekster verklaarde daarentegen uitdrukkelijk dat er nooit vermoedens van collaboratie werden geuit ten aanzien van haar man (AD 3^e AA, stuk 3b, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 08/11/2011, p.9) en dat zij niet wist waarom haar man werd belaagd (AD 3de AA, stuk 3b, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 08/11/2011, p. 5). Verzoekers weerleggen deze tegenstrijdigheid niet, doch stellen enkel dat het feit dat eerste verzoeker niet effectief heeft gecollaboreerd niet relevant is. Door de tegenstrijdigheid als irrelevant af te doen weerleggen verzoekers deze niet. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de reden waarom zij werden bedreigd, wat natuurlijk een cruciaal element van hun asielrelaas is. Ook het feit dat eerste verzoeker meteen een link legt tussen het telefoontje van EURODAC en de aanval door gewapende mannen, terwijl dit onwaarschijnlijk is, zorgt ervoor dat er getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van verzoekers' verklaringen. Verzoekers schrijven de onwaarschijnlijkheid van deze versie in hun verzoekschrift toe aan verwarring. Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekers er niet in slagen te verhelderen om welke reden zij worden bedreigd, wat de geloofwaardigheid van hun verklaringen in hoge mate aantast en waardoor zij niet in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Met betrekking tot de identiteitsdocumenten die verzoekers aan hun verzoekschrift toevoegen, stelt de Raad dat dit elementen betreffen die niet betwist worden, waardoor bovenstaande elementen ongewijzigd blijven.

2.8. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN